

İCAT ÇIKAR

Koray Avcı Çakman

Resimleyen:
Zeynep Dağgüden

SENdeOKU

İCAT ÇIKAR

Koray Avcı Çakman

İCAT ÇIKAR

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAN: Koray Avcı Çakman
RESİMLEYEN: Zeynep Dağgüden
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Yağmur Yavaş Aydın
GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9493-87-1
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

SENdeOKU

İCAT ÇIKAR

Koray Avcı Çakman

tudem

Tembel Teneke köyü...

Etrafta uçuşan karahindiba tüycükleri vardı, bir derenin uğultusu, rüzgârın keskin kokusu... Köyde görüntüler, sesler ve kokular sürekli değişirdi. Ama değişmeyen çok şey de vardı.

“İcat çıkarma başımıza!” dedi Hıkon.

Hıkkırk, umutsuz gözlerle ona böyle diyen babasına baktı.

Anlaşılan Tembel Teneke köyünde sıradan bir gün daha yaşanıyordu.

Tembel Teneke köyü nerede miydi?

Falanca Dağ'ı aşır, Filanca Dere boyu yürür, biraz sağa, biraz da sola saparsanız bir gün mutlaka bu köye varırdınız.

Köy, adını tembel bir tenekeden alıyordu. Tembellik yapmayın da dinleyin, hikâyesini anlatayım size.

Düşlere gerçeklerin bulaşmadığı, Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurtla karşılaşmadığı zamanlarda köyün bir adı yokmuş. Keloğlan Kaf Dağ'ını aşarken, Pamuk Prenses mutlu mesut yaşarken de adsızmış köy.

Aslında köyde isimler, hem sorunmuş hem de değil. Yumurta, yumurta imiş; hindi, hindi; karga, karga; çorap, çorap; kabak, kabak...

Köylüler “Aman buna ne ad koyalım? Şuna nasıl seslenelim?” diye düşünmezlermiş. Zaten düşünmeyi de hiç mi hiç sevmezlermiş.

Sevdikleri şeyler belliymiş; uyumak, oturmak, sedire uzanmak, boş boş etrafa bakınmak, canları sıkılınca da kaşınmak... E onlara göre, zaten tüm bunları yapınca gün bitiverirmiş.

Hâl böyle olunca, köyde yeni doğan bir bebeğe isim bulmak başlı başına bir sorunmuş. Neyse ki köyün en yaşlısı Hık buna bir çözüm bulmuş:

“Öyle uzun uzun düşünmeye gerek yok! Erkek çocuklarının adı Hık, kız çocuklarının adı Mık olsun. Hıkbir, Hıkiki, Hıküç; Mıkbir,

Mıkiki, Mıküç diye gitsin. Anlaşıldı mı? Hık!
Mık!”

Nasıl olduysa Bilge Hık’ı tam o sırada
hıçkırık tutmuş.

“Hık mık! Hık mık! Hık mık!..”

“Anladık, erkekler Hık, kızlar Mık. Hık ve Mık... Kendini yorma,” demiş köylüler.

Söylenenlere göre Bilge Hık, “Hık mık... Hık mık...” diyerek tam üç gün üç gece aralıksız hıçkırılmış. Öyle ki uyurken, horlarken, otururken, yemek yerken, boş boş etrafına bakınırken, kaşınırken bile... O hıçkırırken bir çocuk doğmuş.

Köyün üzerinden güçlü bir fırtına geçmiş, bulutların arasından şimşekler çakmış. Karahindiba tüycükleri toprağa tutunup köklenmiş. Takvimlerden yapraklar eksildikçe köyün nüfusu çoğalmış.

“Hıkbeş doğdu yaşasın!”

“Nur topu gibi bir Mıkon’umuz oldu!”

“Aman da pek ciciymiş Mıkonsekiz!”

Köyün sakinleri mutluymuş. Bebeklerin isimlerini durup düşünmeden pat diye koyuveriyorlarmış. Doğrusu bu, büyük bir rahatlıkmiş. Varsın köy adsız olsun, aman canım!

HIK

MIK

Geceleri tanıdık nesnelere karanlığa gömülmüş, gündüzleri doğayı tatlı bir telaş sarmış. Cuma cumartesiye kovalamış, pazartesi pazarı geride bırakmış. “Salı salıncak olur sallanır, çarşamba bilye gibi yuvarlanır,” derken haftalar geçivermiş. Aylar sabırsız birer kedi yavrusu gibi birbirini kovalamış.

Bir öğle vakti yaşlı Hık avluda dolaşıyormuş. Ayağı bir teneke kutuya takılmış. Bilge Hık tenekeye şöyle bir tekme savurup söylenmiş:

“Off şu tenekeler! Çok tembeller! Niçin insanın ayağının altından çekilmezler?”

“Haklısın,” demiş Hıkbilmemkaç.

Karısı Mık'a göre de Hık, yine bilgece bir laf etmiş.

O günden sonra biri köyü tarif ederken şöyle demiş:

“Hani Şu Tembel Teneke'nin olduğu köy!”

Bir diğeri de: “Hık'ın ayağına Tembel Teneke'nin takıldığı köy!”

Öyle, böyle, şöyle derken köyün adı Tembel Teneke kalmış.

Hım... Daldan dala atladık. Köyün ismiydi, tenekenin tembelliğiydi diyerek lafı iyice uzattık. Nerede kalmıştık? Durun, hatırladım. Tembel Teneke köyünde sıradan bir gün yaşanıyordu.

Hıkların ve Mıkların çoğu, gün ışığına aldırılmadan yataklarındaydı. Fokurdayan birer çaydanlık gibi sesler çıkararak uyuyorlardı. Kimi rüyasını beğenmediği için soldan sağa dönüyor, kimi açıkta kalan yerlerini kapatmak için yorganını çekiyordu.

Hepsinin de yataklarının altından bozuk yaylar sarkıyor, biri kıpırdadıkça gıcırıyordu.

Gıcır gıcır...

Gıcır gıcır...

Tembel Teneke köyünde sanki Gıcırdayan Eşyalar Orkestrası kuruluydu. Yataklar, döşemeler, sedirler ve kapı menteşeleri başı çekiyordu.

GıCır gıCır...

GıCır gıCır...

Onca şey, gıcırdamayı çok sevdiğinden gıcırıyor sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Eşyalar dile gelseydi, “Çook sıkıldım bu sesleri çıkarmaktan!” derlerdi.

O hâlde niye mi gıcırıyorlardı?

Hiçbiri bakım, tamir yüzü görmemişti de ondan! Menteşeler hiç yağlanmamış, döşemeler gözden geçirilmemiş, yatakların fırlayan yaylarını umursayan olmamıştı.

Hıkkırk'tan başka...

Koray Avcı Çakman

İCAT ÇIKAR

Yeniliğin ve değişimin düşmanı:
“İcat çıkarma!”

Tüm vakitlerini yatarak, canları sıkılınca da kaşınarak geçiren Tembel Teneke sakinleri, köyün yakınlarına kurulan fabrikanın atıkları önce doğayı, sonra sağlıklarını tehdit edince bu tembelliklerini sürdürebilecekler mi? Yoksa bulunduğu her malzemeden bir şeyler icat etmeye çalışan kahramanımızı mı destekleyecekler?

İcat Çıkar hayal gücünü yüceltirken çocukları yaratıcı olmaya ve keşfetmeye yönlendiren, masal tadında bir hikâye.

ISBN: 978-605-9493-87-1

9 786059 493871

tudem.com

facebook twitter instagram linkedin tudemyayingrubu